

VI.

Til Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Saltvandfiskeri.

Undertegnede Bestyrelse for „Foreningen af danske Aalestadeejere“ tillader sig herved i Anledning af det i Landstinget forelagte „Forslag til Lov om Saltvandfiskeri“ ærbødigst at fremkomme med følgende Udkast til Ændringsforslag til nævnte Lovforslags § 6:

Paragraffen omskrives til at lyde som § 3 i Lov af 5. April 1888, nemlig saaledes: „Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, medmindre andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri udfor Kysten af andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse. — Aalegaardsretten maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.“

Som Begrundelse for dette vort Forslag tillade vi os at anføre følgende:

Aalegaardsretten er en Ejendomsret, der er lovfæstet ved D. L. 5—10—43 og senere ved den bestaaende Fiskerilovs § 3.

Ejendomsretten i Almindelighed er tilsikret Landets Borgere ved Grundlovens § 82, der er saalydende: „Ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge Lov og mod fuldstændig Erstatning.“

Som Følge af det saaledes bestaaende Forhold har Retten til Fiskeri med Aalegaarde ogsaa været Genstand for Overdragelse fra Sælger til Køber ganske paa samme Maade og under de samme lovbundne Former, som gælde ved enhver Handel om fast Ejendom.

Naar der nu — som Tilfældet er — fremsættes Forslag om Ændringer i den bestaaende Lov vedrørende Fiskeriet med Aalegaarde, da bør dette billigvis kun ske paa Grundlag af Hævdelsen af Ejendomsretten og altsaa uden Indskrænkning i denne. Der bliver her Tale om et „enten—eller“ — enten holder man paa Ejendomsretten — og den er da ukrænkelig — eller man forkaster den. Den omhandlede Paragraf, som den er affattet i det forelagte Forslag, holder kun *delvis* og kun i *Formen* paa Ejendomsretten, medens den i *Realiteten* forkaster denne grundlovmæssige Ret. Det er nemlig illusorisk at tilsikre en Ejer en Ret til at bygge en Aalegaard eller et Aalestade (efter ældre eller nyere Bygningsform) fra Kysten og ud i Havet, naar man samtidig giver andre Ret til indenfor Afstande som de, der ere bestemte i Lovforslaget, at anbringe Ruserækker og enkelte Ruser dels udenfor, dels foran og dels imellem bestaaende Fiskerier. Aalene, som det er Meningens der skal fanges i Aalegaardene, komme fornuftigvis ude fra Søen og trække ind mod Kysten; men jo flere Forhindringer (Garn tjenlige til Aalefangst), der stilles i Vejen for denne Vandring; og jo nærmere disse staa hinanden, desto færre Aal vil der komme ind til Aalegaardene. Forslaget aabner i den Henseende endogsaa Mulighed for, at der omtrentlig kan blive lukket for denne Vandring af Aal ind til Aalegaardene. Retten til at bygge Aalegaard er da illusorisk, og et Forslag, der tillader, at sligt vil kunne finde Sted, og som samtidig i *Formen* og *delvis* holder paa Ejendomsretten, det er ulogisk og uretfærdigt.

Kræver Almenvellet, at der foretages Indskrænkning i den bestaaende Ejendomsret dette Forhold vedrørende, saa anviser — som tidligere anført — Grundlovens § 82 Udvej for Lovgivningsmagten til at løse Spørgsmaalet. Saa længe dette